

foto Ton Hendriks

Wilco Kreisel (33)

Gezegend kunstenaar

Door Ellen de Vries

De Sint Jan van Laren baadt in kleuren van blauw, groen, bruin en geel. Niet zomaar een dorpsgezicht met een vriendelijk torenspitsje, nee, de kerk en bijbelse vertellingen vormen een rode draad in het werk van Wilco Kreisel. Sterk figuratief wordt de wereld des Heren in hoekige zwarte lijnen gevat als om het wonder van de schepping nog eens te onderstrepen. Vanaf de ochtendstond tot de namiddag werkt Wilco dagelijks in atelier De Hoeve in Laren. We bladeren door zijn kunstwerken. Wilco legt uit. Vindt hij dat niet vervelend? Een heleboel kunstenaars ergeren zich eraan hun werk te moeten verklaren. Nee hoor, zegt hij goeiig. De meest recente tekeningen dateren van Pasen. Paarse luchten treuren om de kruisiging. 'Doodveroordeling' luidt de titel van een ander werk. In geel, oranje, bruin blauw schreeuwt het veelkoppig volk 'Barabas, Barabas moet vrij' en scandeert richting Jezus: 'Kruisig hem, kruisig hem'. Vanwaar zijn fascinatie voor dit thema? Het antwoord is eenvoudig: 'Ik geloof natuurlijk in de Heer.' Met Pasen heeft Wilco zijn oren uiteraard laten strelen door Bachs Matthäus Passion. Hij heeft al diens werken op cd en ontlokt zelf graag gorgelende Bachtönen aan zijn orgel thuis. Daarmee is de hartstocht voor de kerk nog niet gedoofd. Hij is hulpkoster in de hervormde kerk. En het spreekwoord 'twee geloven op één kussen, daar slaapt de duivel tussen' volkomen negerend, offreert hij ook wekelijks zijn diensten aan de katholieke Sint Jan. Wilco ververst de roomwitte waskaarsen en voert andere werkzaamheden uit. Hij hoopt vurig een plaatsje in de Sint Jan te veroveren voor een van zijn schilderijen. Wilco werkt graag met aquarelkrijt, vermengd met water. 'Dat geeft het effect van verf.' Ook andere technieken gebruikt hij: verf of houtskool, maar zijn voorkeur heeft het krijt.

Het levensgrote doek van vier bij zes meter, dat hij schilderde in opdracht van de directie van De Stadshof, museum voor naïeve kunst en outsider art in Zwolle, is letterlijk zijn grootste werk tot nu toe. Daarvoor gebruikte hij acrylverf, krijt zou immers niet houden op het witte doek. Op 15 mei zal hij zelf het doek onthullen en aanbieden aan de directeur mevrouw Van Berkum. Zij is idolaat van zijn werk. De Zwolse sponsor Sikkens Verf die vele blikken verf ter beschikking stelde, zal eveneens aanwezig zijn bij de feestelijke gelegenheid. De firma was al een enthousiast bezoeker van De Stadshof, waar Wilco's schilderijen deel uitmaken van de vaste collectie. Toen een brief met het verzoek om Wilco's werk te sponsoren de burelen binnengleed, volgde een gretig 'ja'. Een fotoreportage toont Wilco in een glimmende blauwe overall, eveneens een sponsorbijdrage van de verffabrikant. Grote blikken verf in primaire kleuren, de verfrillers ernaast, roepen associaties op met *Who's afraid of Red, Yellow and Blue*.

Het doek werd in de gymzaal van De Hoeve uitgerold tot een grote witte lap. Vorig jaar zomer begon hij eraan; zeker twee maanden met onderbrekingen nam het schilderen in beslag. Een vrije opdracht was het. Bomen in zee, werden het. Wilco spreekt rustig, bedaard, met veel pauzes. 'Het kwam zo ineens in mijn hoofd op.' Tijdens een vakantie met zijn ouders op Gran Canaria zag hij de bomen uitwaaien over de zee na een regenbui, dat beeld is hem bijgebleven. Zijn werkwijze? Hij maakt ter plekke nooit schetsen; met robuuste, trefzekere lijnen komen plaatjes in zijn hoofd op papier tot leven. Zo werkt hij altijd. Het grote doek in het gymlokaal was andere koek. Even had hij een levensgroot *painter's bloc*. Zijn begeleidster Yolanda Peetoom hielp hem eroverheen. 'Flink er tegenaan', riep ze hem toe. Met houtskool zette hij na de eerste aarzeling de contouren neer en begon toen systematisch van onder naar

boven met inkleuren. Toen hij eenmaal zijn angst voor dat witte doek had overwinnen, pakte hij het ook groots aan, geen priegelige verfspatjes in een hoekje, maar grote ferme streken in duidelijke vlakverdelingen. Eerst het goudgele strand, het blauw van de golven, en als laatste het rood en oranje van een in zee verdrinkende zon. De witschuimende branding bracht hij er later in aan; evenals de zwarte contouren die de bomen omsluiten. Af en toe klom hij op een tafel om van bovenaf overzicht te houden.

Het schilderij wordt in bruikleen gegeven aan het museum. Werk van de kunstenaars van De Hoeve wordt regelmatig verkocht. Zo ook van Wilco. De opbrengst is bestemd voor materiaal voor het atelier. In de toekomst zal een percentage terecht komen bij de kunstenaar zelf. Erg om afscheid van schilderijen te nemen? 'Nee hoor, als ik een schilderij verkocht heb, maak ik gewoon weer een nieuwe.'

Hij mag zich, evenals de andere De Hoeve-artiesten, wentelen in de warme belangstelling van de pers. De EO en ook Sonja Barend hebben hem al eens geïnterviewd, *Vrij Nederland* was onlangs nog op bezoek. Hij geniet ervan. Wilco woont vlak bij om de hoek in het huis van zijn ouders. In zijn vrije tijd is hij een fanatiek zwemmer; al vlinderend scheert hij door het water. Vier jaar geleden glorieerde hij bij de *Paralympics* in Madrid, waar hij enkele medailles in de wacht sleepte. Hij kan moeilijk kiezen tussen schilderen, orgelspelen, zijn kerk en zwemmen. Wat dat laatste betreft: graag zou hij anderen zwemtraining willen geven. Actief als hij is, zit hij daarnaast nog in de deelnemersraad, heeft telefoondienst in De Hoeve en is dol op spreken. Op 12 april opende De Hoeve-genoot en medekunstenaar Ria Schipper haar expositie. Wilco voerde het woord.

...

Ellen de Vries is freelance journalist.